

51. Quæstio 7. An si Verbum assumpsisset sexum muliebrem, posset dici mulier, sicuti dicitur homo, quia humanitatem accepit? De quò, *hic q. 3.*

52. Quæstio 8. An Verbum Divinum per Incarnationem sit mutatum? De quò, *hic dist. 1. q. 1.*

53. Quæstio 9. An unio duarum naturarum in Christo Domino sit terminata ad unitatem personæ, aut naturæ? De quò, *hic dist. 1. q. 15.*

CRISIS LOQUUTIONUM IUXTA opiniones prædictas.

DISTINCTIONIS SEPTIMÆ Synopsis.

*Quæstio multiplici versans ombage Magistros,
Quod parte ex aliqua sectio sexta docet.
Quid veri teneat, dispectis omnibus, isthæc
Septima demonstrat, satque superque tibi,*

Sic incipit: *Secundum primam.*

Sic terminat: *Facit.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de conditionibus actum hypostaticæ unionis consequentibus, sive de nonnullis loquutionibus circa unionem naturæ humanæ cum Divino Verbo, iuxta triplicem Veterum Doctorum opinionem, quas ibi indefinitas reliquit; sed in præsentem eas disertissime enodat, earumque fundamenta ad trutinam consultò vocat: ergo quia firmo connexionis vinculo pollent.

2. Consequentia probatur: Frequens commendataque à Philosophis disputandi methodus est, prius proponere Doctorum opiniones, ipsarumque fundamenta referre; postmodum verò ea plaudere, aut explodere; sed Magister in superiori distinctione triplicem apposuit Veterum Doctorum opinionem de aliquibus loquutionibus, quæ ad Verbi Divini Incarnationis indaginem plurimum conferunt: ergo

dùm eas in præsentem studiosè enodat, earumque fundamenta cogitatò trutinat, reverà totus in illarum connexionem versatur.

3. Dividitur præsentis distinctio in duas præcipuas partes. In quarum primâ suum detegit nutum Magister circa triplicem illam Veterum Doctorum opinionem, quas in superiori distinctione refuso donavit calamo. In secundâ verò, & ultimâ expendit parte ea, in quibus præfata opiniones conveniunt, & ea, in quibus differunt.

4. PRO PRIMÆ igitur partis elucidatione, primum proponitur placitum: *Ubi varia ac diversa extant Doctorum opiniones, ibi varia ac diversa debent exhiberi solutiones.* Quòd duntaxat probat Magister ex litterali ac genuinâ pro ipsis inculcatâ responsione.

5. Expendit igitur iam Magister primum superioris distinctionis theorema, videlicet, quòd his loquutionibus: Deus factus est homo: Homo factus est Deus, & similibus, ægerrimè possumus responsionem præbere. Quamobrem resolvit Magister, quòd hæc propositio: Deus homo factus est, sonat idem ac ista: Deus cœpit esse substantia rationalis, quæ antea non fuerat; & illa: Homo factus est Deus, idem ac ista: Illa rationalis substantia cœpit esse Deus, quod ex gratia habuit, non ex meritis, & naturâ.

6. Unde ad dubium illud: An Deus factus sit aliquid, vel aliquid dicatur esse Deus, eò quòd Filius Dei factus sit homo, respondet primò Magister, iuxta primam Veterum Doctorum opinionem, affirmativè, nempe, quòd Deus factus est aliquid, idest, substantia, quæ esse cœpit. Indeque secundum appositam sententiam firmiter tenendum erit, Christum Dominum prædestinatum esse Dei Filium, non in quantum Deum, sed in quantum hominem.

7. Sed in hanc urget solutionem Magister: Deus cœpit esse aliqua substantia? ergo quia Deus est aliquid, quod non semper fuit sed Deus est idem, quod semper fuit, alioquin immutabilis non foret: ergo Deus vi assumptionis naturæ humanæ in unitatem suppositi, nec cœpit esse aliqua substantia, nec esse aliquid.

8. Respondet Magister, instantiam non premere si benè hoc perpendatur. Concedendum est enim Deum incepisse esse aliquam substantiam, sive aliquid, non simpliciter, sed cum aliquâ modificatione, quippè, secundum carnem factus est aliquid, quod semper non fuit non verò factus est aliquid secundum divinitatem; sicque eius immutabilitas nullam ex hoc iacturam patitur.

9. Insuper, penes secundam opinionem secundò respondet Magister, ipsique loquutionibus iuxta genuinum ipsarum captum solutio-

nem adhibet. Primò, dùm dicimus: Deus factus est homo, & è converso: Homo factus est Deus, sensus genuinus est, quòd Deus incepit esse subsistens in duabus naturis. Secundò, alius sensus est, quòd Deus humanam assumpsit naturam, & secundùm hanc homo dicitur à Deo assumptus; ita ut Christus Dominus, in quantum homo, sit aliquid, ex corpore quippè, & rationali anima constitutus.

10. Cæterum, iuxta hanc primam opinionem non illepidè deducit Magister, humanam naturam unitam fuisse deitati in tempore, quæ unio ex gratia facta est, & ab æterno à Deo prædestinata; sicque Christus Dominus in quantum homo cognitus, est prædestinatus, non in quantum Deus.

11. Ulteriùs subiungit Magister in litterà quamplures ac subtiles diversarum authoritatum solutiones, quæ insonare videntur, hominem assumptum fuisse à Divino Verbo, & Christum Dominum non unam personam in quantum Deum, & hominem, sed diversam esse.

12. Verùm hæc umbracula radijs solaribus Augustinianæ doctrinæ penitus fugat Magister in litterà. Sic alloquitur Augustinus tract. 69. in Ioan. tom. 9. *Aliud est Verbum Dei, aliud homo; sed Verbum caro factum est, idest homo; non itaque alia Verbi, alia est hominis persona, quoniam utrumque est Christus una persona.* Et lib. 3. contra Maximinum, cap. 10. ita non inconcinne affatur: *Christus una persona est, genuina substantia, quia & Deus est, & homo est.* Igitur nec Verbum Divinum hominem assumpsit, sed naturam humanam, nec geminam in Christo Domino personam, sed unam solum deprehendimus.

13. Tandem Magister, satis expressas litteralesque Patrum, præsertimque Hilarii, Ambrosii, Hieronymi, ac Augustini in textu supeditat authoritates, quibus determinatur, quomodò Verbi Divini persona sit post Incarnationem composita. Ita in pauca sua videtur in litterà conferre verba Magister: *Posita est diligenter secunda sententia, & eius explanatio, cui in nullo, vel in modico obviant authoritates in tertia sententiâ inductæ, quæ iam consideranda est.*

14. Iuxta tertiam verò opinionem propriam ac germanum harum loquutionum, videlicet: Deus factus est homo: Deus est homo, & homo est Deus, consimiliumque, adducit intellectum Magister. Dùm enim dicimus: Deus factus est homo: Deus est homo, &c. per illud prædicatur homo, solus denotatur habitus, ita ut reddat hunc sensum, Deus habet hominem, vel est persona humanata.

15. Ex quibus tria, penes hanc opinionem, subinfert Magister. Primum; quòd Christus Dominus non sit aliquid secundùm quòd homo,

homo, sed aliquomodò se habens. Secundum; quòd dùm dicitur, Filius Dei prædestinatus est esse homo, aut homo Dei Filius, sic venit expendendum, quòd prædestinatum fuerit à Deo ab æterno, quòd Deus sit homo, & quòd homo sit Deus. Tertium; quòd licet benè dicamus, homo est Deus, non tamen congruè dicere possumus, homo est Dominicus, quia Augustino hoc non arridet, imò postquam creberrimè dixerat, hoc ipsum retractavit.

16. Audi modò Augustini confessionem, eiusque humilem retractionem lib. 1. Retract. cap. 19. *Non video urium rectè dicitur homo Dominicus, qui est mediator Dei, & hominum Christus Iesus, cum sit utique Dominus; & hoc quidem ut dicerem, apud quosdam legi Catholicos tractatores. Sed ubicumque hoc dixi, dixisse me nollem. Postea quippe vidi non esse dicendum, quavis nonnulla possit ratione defendi. Ergo quia estò benè dicatur, homo est Deus, non tamen congruè dicitur, homo est Dominicus.*

17. Demùm, animadvertit hic Magister in litterà, cuncta in his duabus distinctionibus deprehensa, se satis impigrè, iuxta diversorum sententiam nuper appositam, absque assertionem, & præiudicio tractasse, quin ea discutere intenderit, sed legentium iudicio pensanda reliquerit. Et hæc de primâ distinctionis parte satis sint dicta.

18. PRO SECUNDÆ verò, & ultimæ distinctionis partis enodatione, secundum stabilitur placitum: *Etsi præfate Doctorum Veterum opiniones in quibusdam consonare videntur; nihilominus in compluribus discrepare pro comperto habetur.* Hoc utique assertum quavis expressè, & litteraliter in textu non inveniatur; tamen ex toto duarum distinctionum progressu conversè, & non contortè colligitur.

19. Hæc etenim opiniones in quatuor præsertim consonant punctis. Primò ergo conveniunt in eo, quòd unam tantum in Christo Domino astruunt personam contra hæreticos Nestorianos, qui duas secundùm divinam quippè, & humanam agnoverunt naturam.

20. Secundò consentiunt in hoc, quòd duplicem naturam in Christo Domino construunt, divinam scilicet, & humanam contra Eutychem, qui unam post divini Verbi Incarnationem ex divina, & humana natura agnovit compositam. Insuper & in eo, quòd tres in Christo Domino constituunt substantias, videlicet, corpus animam, & deitatem contra devium Apollinaris erratum, qui falsè ac confidenter asseruit, rationalem animam à Verbo non fuisse assumptam, sed deitatem ipsam loco animæ habere.

21. Tertio, etiam in hoc consonant opiniones; quòd verum corpus,

pus, veramque animam Verbum assumpsisse divinum agnoscat, contra Manichæum tenentem Christum Dominum habere humanitatem phantasticam.

22. Quartò demùm concordant in eò, quòd Corpus Christi Domini, eiusque anima non extitere priùs tempore, quàm essent à Verbo Divino assumpta, contra quosdam hæreticos, quos Damascenus lib. 3. de orthod. fide cap. 4. & seqq. deducit ad calculum, asserentes, priùs tempore humanitatem extitisse, quàm eam sibi arrogasset Verbum.

23. Etiam consentaneè his, totidem in punctis prædictæ differunt opiniones. Primò in eo, quòd prima sententia duo in Christo Domino astruat supposita: Secunda autem, unum tantùm suppositum constituat in duabus naturis per se subsistens: Tertia verò, quamvis unum in Christo Domino agnoscat suppositum, tamen illud per accidens subsistere tenet, eò quòd corpus, & anima solùm accidentaliter per modum extrinseci habitus, quemadmodùm vestis unitur corpori, fuerint à Divino Verbo assumpta.

24. Secundò dissident, quia prima opinio fert, hominem fuisse assumptum; secunda tenet, solam humanitatem; tertia verò asserit, nec propriè hominem, nec humanitatem propriè, sed solam suis in partibus fuisse à Divino Verbo humanitatem assumptam.

25. Tertio discrepant in eo, quòd prima sententia affirmat, corpus, & animam esse partes hominis assumpti, & non personæ assumptis; sicque personam assumptam ita ex æquò se simplicem ostendisse post assumptionem naturæ, ac ante, propugnare videtur; secunda verò statuit, esse partes assumptas, ut personæ assumptis, & non hominis assumpti, quia iuxta hanc sententiam, non homo, sed humanitas fuit assumpta; tertia autem, illas assumptas locat, non ut partes hominis assumpti, nec ut personæ assumptis, sed veluti quandam exteriorem habitum, ut vestem unitum corpori.

26. Quartò, & ultimò dissentiant, quia prima opinio statuit, Christum Dominum esse aliquid secundum quòd est homo, eò quòd sit, iuxta illam, quoddam suppositum à Verbo Divino assumptum; secunda verò docet, esse aliquid secundum quòd humanam continet naturam, cum ipsa natura humana, quam Verbum accepit, prædicetur de eo concretivè; tertia tandem asserit, Christum Dominum non esse aliquid secundum quòd est homo, sed tantùm aliquomodò se habere, ut quemadmodùm homo indutus, aliter se habet, quàm nudus: ergo etsi Veterum Doctorum præfatæ opiniones in quibus-

dam

dam consonare videantur; tamen competum est, in totidem discrepare.

27. Verùm, etsi præfatas opiniones nec cretà, nec carbone Magister notare intendat; tamen extra litteram dicimus, primam sententiam, uti falsam, & erroneam, à Neotericis taxari Doctoribus: Secundam, ut catholicam amplecti: Tertiam verò, ut hæreticam, ab omnibus censeretur. Ast ad difficultatem præsentem penitus abstergendam, sine cunctatione veri non dubitamus, eas insufficientes fore. Et hæc de secundâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

28. QUÆSTIO 1. An Filius Dei sit prædestinatus? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 24. art. 1. Godoy in 3. p. tract. 14. disp. 55. q. 24. s. 1. Ioan à S. Thomâ tom. 3. disp. 20. art. 2. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 24. art. 1. Camerarius tom. 3. q. 24. art. 2. Lumbier de Incarn. q. 38. art. 5. Nicolai in 3. dist. 7. q. 3. art. 1. & seqq. Philip. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 10. dub. 1. & seqq. Paludan. in 3. dist. 7. q. 3. Cayetan. 3. p. q. 1. art. 3. Rayner. de Pisis verb. Incarn. cap. 15. & seqq. Catharin. Opuscul. de Christi prædest. 29. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 7. q. 3. Mastrius tom. 3. disp. 2. q. 11. art. 1. Pontius tract. 11. disp. 40. q. 4. Boyvin 2. p. cap. 11. q. 6. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 19. q. 2. Delgadillo 2. p. cap. 17. difficul. 1. dub. 1. & 2. Rada 3. p. controv. 5. art. 1. Felix de Incarn. cap. 19. difficul. 2. Cavellus in Schol. in 3. dist. 7. q. 3. Pitygian. in 3. dist. 7. art. 8. Aquila in 3. dist. 7. q. 3. Bassolius in 3. dist. 7. q. 3. Mayron in 3. dist. 7. q. 3. 30. Ex Scolâ Eximiâ Suarez in 3. p. tom. 1. disp. 5. sect. 1. & 2. Vazq. 3. p. disp. 10. cap. 1. & seqq. Aranda de Incarn. lib. 5. disp. 5. sect. 4. Meratius disp. 52. conclus. 2. Beccan. cap. 19. q. 2. Lugo disp. 23. sect. 2. Bernal disp. 67. sect. 1. & 2. Mart. Perez disp. 40. sect. 7. & seqq. Aldrete controv. 15. disp. 88. sect. 1. & seqq. Rhodes tract. 7. disp. 4. q. 1. sect. 1. & 2. Peñafiel tom. 4. disp. 21. sect. 1. Muniessa disp. 9. sect. 6. 31. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 7. art. 2. q. 1. Alens. 3. p. q. 13. memb. 1. & seqq. D. August. lib. 13. de Trinit. cap. 10. & seqq. D. Gregor. lib. 3. Moral. cap. 11. D. Chrysoft. hom. 3. in cap. 1. Ioan. Damascenus lib. 3. cap. 18. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 7. Bau dun. q. 24. art. unic. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 14. dub. 4. Estius in 3. dist. 7. s. 3. Rupert. lib. 3. de Glor. & Honor. Filii Dei. 32. Quæstio 2. An istæ locutiones sint veræ: Deus factus homo: Homo factus Deus? De quò, hic dist. 6. q. 1.

Quæ-

33. Quæstio 3. An sit concedendum; Homo prædestinatus est esse Filius Dei? De quò, *hic q. 1.*

34. Quæstio 4. An sit catholica locutio: Filius Dei prædestinatus est esse homo? De quò, *hic q. 1.*

35. Quæstio 5. An sit concedendum: Homo cœpit esse Deus: Deus cœpit esse homo? De quò, *hic q. 1.*

36. Quæstio 6. An persona Christi Domini sit propriè ac verè composita? De quò, *hic dist. 6. q. 2.*

37. Quæstio 7. An, quemadmodum in Christo Domino duplex reperitur natura, gemina etiam subsistentia inveniatur? De quò, *hic dist. 2. q. 7.*

38. Et omnes quæstiones superioris distinctionis possunt hic aptè in discussione adduci.

DE CONSEQUENTIBUS

Incarnationem.

DISTINCTIONIS OCTAVÆ SYNOPSIS.

In Christo natura Dei ne nata vocetur,

Ni mudo personam significare voles.

Sic incipit: *Post prædicta.*

Sic terminat: *Bis natum fore.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de conditionibus actum hypostaticæ unionis consequentibus, quoad effectum ex ipsâ subsequutum; sive de nonnullis loquutionibus, quæ ad Verbi divini Incarnationem conferunt; sed in præsentî determinat de eisdem conditionibus, sive de comparatione divinæ naturæ ad humanæ proprietatem: igitur à recto connexionis scopo non aberrat Magister.

2. Consequentia probatur: Ex unionem Verbi divini cum naturâ humanâ necessariò oriuntur conditiones, sive loquutiones, quæ ad comparationem proprietatum naturæ divinæ cum humanâ expectare videntur: ergo dum priùs determinat Magister de conditionibus ipsum hypostaticæ unionis actum consequentibus, quoad effectum ex

ipsâ

ipsâ subsequutum, quàm de eisdem conditionibus, aut loquutionibus, quæ comparationem proprietatum naturæ humanæ cum divina naturâ referunt, absque ullâ prorsus cunctatione connexionem servat.

3. Dividitur præsens distinctio in duas præcipuas partes. In quarum primâ declarat Magister, quomodò divina natura valeat in Christo Domino dici nata. In secundâ verò, & ultimâ subtiliter expendit, qualiter Christus Dominus, viduarum naturarum, divinæ quippè, & humanæ, geminâ nativitate potiatur.

4. PRO PRIMÆ igitur partis explanatione, hæc prima argute discussioni obijcitur thesis: *Nequit fateri divina natura de Virgine Matre nata, nisi quatenus persona divina de eadem dicitur nata.* Pro cuius litterali probatione per contatur Magister: *An natura divina possit dici nata, quemadmodum supra non rarer dicitur incarnata?*

5. Et pro negante parte sic in litterâ arguit Magister, dubioque apposito responsum præbet: Si natura divina posset dici nata de Virgine Matre nativitate temporali; etiam & nata de Patre nativitate æternâ valeret dici; sed natura divina non valet dici nata de Patre nativitate æternâ: ergo nec nata de Virgine temporali nativitate poterit dici.

6. Modò pro affirmante parte etiam urget Magister: Si rectè hæc perpendantur, pro eodem usurpari videtur, humanam naturam in utero Virginis assumere, ac eam de Virgine Matre nasci; sed natura divina humanam assumpsit in alvo Virginis Matris, ut supra distinctione quintâ expendebamus: igitur fateri debemus, naturam divinam fuisse de Virgine Matre natam.

7. Respondet iam dubitationi Magister, quòd si divina natura pro personâ accipiatur, non incongruè poterit dici quòd natura divina sit de Virgine Matre nata: At, si pro essentiâ divinâ natura assumatur, haud unquàm poterit dici de Virgine nata, sive de Patre nativitate æternâ, sive de Matre Virgine temporaneâ nativitate.

8. Sed oppones primò Divum Augustinum lib. de fide ad Petrum, cap. 2. sic in litterâ alloquentem: *Natura æterna atque divina non potest temporaliter concipi, & nasci ex naturâ humanâ, nisi secundum susceptionem veritatis humanæ, veram temporaliter conceptionem, & nativitatem ineffabilis in se divinitas accepisset. Sic est Deus æternus veraciter secundum tempus, & conceptus, & natus ex Virgine: ergo cum sic veram temporaliter conceptionem, & nativitatem ineffabilis in se divinitas acceperit, poterit æterna atque divina natura dici concepta, & nata ex naturâ humanâ, sive ex Virgine Matre.*

9. Respondet Magister, quod si Augustini verba conqueste no-
tentur, potius de personâ, quàm de divinâ naturâ intelligi debent;
quæ sine cunctatione ullâ, & de Patre, & de Virgine Matre nata po-
terit dici. Undè adhuc locorum inveniatur, naturam divinam fuisse
incarnatam, sive natam de Patre æternâ nativitate, aut temporaneâ
de Matre, tunc naturæ nomine intelligitur persona divina, & non
absolutè essentia.

10. Oppones secundò in Magistrum: Humana natura non est de
Patre genita: ergo nec de Matre Virgine nata. Consequentia pro-
batur ex Magistri verbis in litterâ: *Qua enim res non est de Patre genita,
non dicitur de Matre nata*; sed natura humana non est de Patre genita:
ergo nec de Virgine Matre nata: ergo quanvis divina natura pro
personâ accipiatur, adhuc de Matre Virgine nata non poterit dici.

11. Respondetur ex Magistri doctrinâ, appositam instantiam
extra impugnationis scopum penitus collimare. Quia Magister solum
de nativitate illâ in textûs litterâ agit, quâ res aliqua dicitur nasci,
ita, ut filiationis proprietatem, nomenque ipsius sibi arrogare valeat;
cùm ergò natura humana in Christo Domino sit huius muneris expers,
meritò non censetur aculeatum argumentum in eâ, quæ hic scribit
Magister.

12. Oppones tertio: Idèd dicimus personam Verbi esse de Vir-
gine natam, quia ipsam incarnatam fatemur; sed naturam divinam
dicimus fuisse incarnatam ex huius libri distinctione quintâ: ergo &
fuisse natam de Virgine fateri debemus.

13. Respondetur ex Magistro negando Consequentiam. Quia,
etsi Verbi divini persona, quia incarnata, dicatur de Virgine nata; non
ideò natura divina poterit dici de Virgine nata, quanvis sit incarnata.
Quia incarnatio non constringit communicationem idiomatum ratione
convenientiæ in naturâ, sed potius ratione convenientiæ in personâ:
Quamobrem solum incarnatio respicit nativitatem personæ assumen-
tis, quæ est suppositum naturæ assumptæ, & non nativitatem naturæ,
cùm nulla ipsi in ratione naturæ aptari valeat nativitas. Et hæc de pri-
mâ distinctionis parte sufficiant.

14. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis enodatione, se-
cundâ præficitur assiduo examini thesis: *Ex proprietatibus duarum na-
turarum, quæ in Christo Domino reperiuntur, geminas in ipso distinctas elu-
cere nativitates colligimus.* Quam probare tentat Magister ex cuiusdam
quæsti studiosâ solutione.

15. Indagat ergo Magister in litterâ: *An Christus Dominus debeat*

dici

dici bis natus, sicut dicitur Dei, & hominis Filius? Et respondet ipse Ma-
gister affirmativè. Nam ex diversitate proprietatum, quæ duabus
naturis in Christo Domino existentibus crebrò crebriùs adscribun-
tur, valet Christus Dominus bis natus dici, sive duas habere nativi-
tates.

16. Quod sic primò illustrat, expenditque Magister: Christus
Dominus æternâ nativitate pollet à Patre, secundum quam est Patri
coæternus, & ante sæcula genitus; sed similiter temporaneâ patitur
nativitate, secundum quam est à Virgine Matre in sæculo natus: igitur
duabus in Christo Domino medietatis naturis earumque proprie-
tatibus, poterit dici bis natus, sive duas habere nativitates.

17. Secundò, idipsum confirmat Magister ex Augustino lib. de
fide ad Petrum, cap. 2. dicente: *Pater Deus de sua natura genuit Filium
Deum sibi coæqualem, & coæternum. Idem quoque unigenitus Deus natus
est ex Patre semel, & ex Matre semel*; sed ex eo quod unigenitus Deus
natus sit ex Patre semel, & semel ex Matre, duas in Christo Domi-
no nativitates deprehendimus, unam æternam ex Patre, & aliam
temporalem ex Matre: igitur his inspectis naturis, quis inficias ibit,
Christum Dominum bis natum, duasque nativitates habere?

18. Tertio, alio Augustini perspicuo testimonio sic roborat as-
sumptum Magister: *Natus est enim de Patre Dei Verbum: Natus est de
Matre Verbum caro factum. Unus ergò atque idem Dei Filius natus est ante
sæcula, & natus in sæculo; utraque nativitas unius est Filii Dei, divina sci-
licet, & humana*: ergo si unus idemque Dei Filius natus est ante sæcu-
la, & natus in sæculo; natus de Patre Dei Verbum, & natus de Ma-
tre Verbum caro factum, non abs re duas in Christo Domino capi-
mus nativitates, unam æternam, & temporalem aliam; sive unam ex
Patre ante sæcula, & aliam in sæculo ex Matre.

19. Quarto, etiam Divus Damascenus lib. 3. de orthod. fide cap.
7. rem totam ac venustè in textûs litterâ his tetigit verbis: *Duas
ergo Christi nativitates veneramus: Unam ex Patre ante sæcula, quæ est super
causam, & rationem, & tempus, & naturam: Et unam, quæ fuit in ulti-
mis temporibus propter nos, & secundum nos, & super nos, ex Spiritu Sancto,
& Sanctæ Virgine supra legem conceptionis*: ergo quia ex his Damasceni
eloquis manifestè apparet, Christi Domini duas esse nativitates eun-
demque bis natum fore.

20. Sed oppones primò in Damasceni auctoritatem: *Generatio
Filii Dei ex Patre est generatio naturalis; sed generatio naturalis
non est supra naturam, sed iuxta illam*; ergo non benè consonant Da-

12

mas

maiores verba. quod generatio Filii Dei sit supra causam, & rationem, & tempus, & naturam; atque adeo frustra currit Magister cum Damasceno in thesis probationem.

21. Respondetur negando Consequentiam. Quia Damascenus solum hic alloquitur de naturâ creatâ, dum sustinet, generationem Filii Dei ex Patre esse supra naturam; non verò de naturâ æternâ, sive increatâ; cum hæc supra naturam æternam esse non valeat; aliter supra seipsam foret, ut ad sensum apparet; quod verâ ex terminis repugnare videtur. Unde Damasceni testimonium in tuto quiescit pro validâ thesi propugnatione.

22. Oppones secundò in posteriora Damasceni autoritatis verba: Generatio Christi Domini ex Virgine Matre fuit omnino similis aliorum hominum generationi; sed si generatio Christi Domini ex Virgine Matre foret supra legem conceptionis, iam non similis aliorum hominum generationi non esset; eò quod hæc supra conceptionis legem non perficiatur: igitur Damasceni testimonium actum agere videtur, dum assertum suadet.

23. Respondetur negando Maiorem, & Consequentiam. Quia conceptio Christi Domini ex Virgine Matre non fuit omnino similis aliorum hominum conceptioni. Et quidem; quia licet fuerit operata propter nos, sive propter nostram salutem; & secundum nos, quia natus est homo ex muliere, & tempore conceptionis, scilicet, novem mensium; tamen fuit supra nos, quia non fuit in tempore, sed in instanti; quia non ex semine, sed ex Spiritu Sancto, & Sanctâ Virgine supra conceptionis legem. Verba sunt Damasceni in litterâ; sicque actum agere non videntur, dum his assertum probat Magister. Et hæc de secundâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

Q U Æ S T I O N E S.

24. **Q**UÆSTIO 1. An natura divina sit de Virgine nata? De quò, tom. 1. dist. 2. q. 8.

25. **Q**UÆSTIO 2. An nasci de Virgine verè dicatur de naturâ assumpta? De quò, hic dist. 6. q. 3.

26. **Q**UÆSTIO 3. An in Christo Domino sint duæ filiationes? De quò, hic dist. 1. q. 17.

27. **Q**UÆSTIO 4. An concedendum sit: Christum Dominum bis esse natum? De quò, hic dist. 1. q. 17.

28. **Q**UÆSTIO 5. An Christus Dominus sit Filius naturalis respectu utriusque nativitatibus? De quò, tom. 1. dist. 13. q. 5.

Quæ-

29. **Q**UÆSTIO 6. An Christus, ut homo, sit Filius naturalis, proprius, aut adoptivus? De quò, tom. 1. dist. 13. q. 5.

30. **Q**UÆSTIO 7. In quo formalis communicationis idiomatum consistat ratio? De quò, hic dist. 6. q. 3.

31. **Q**UÆSTIO 8. An Filius sit genitus ex substantiâ Patris, aut ex nihilo? De quò, tom. 1. dist. 5. q. 6.

32. **Q**UÆSTIO 9. An Christus Dominus dicendus sit duo propter dualitatem naturæ, aut unus propter unitatem personæ? De quò, hic dist. 1. q. 17.

33. **Q**UÆSTIO 10. An Christus Dominus sit verus Filius Immaculatæ Virginis Matris? De quò, tom. 1. dist. 2. q. 8.

DE HIS, QUÆ CONVENIUNT NATURÆ humanæ ratione naturæ divinæ.

DISTINCTIONIS NONÆ SYNOPSIS.

*Nunquam sacra Dei Verbum caro deserit absens,
Obque id culta pari semper honore fuit.*

Sic incipit: *Præterea.*
Sic terminat: *Explicatur.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de comparatione divinæ naturæ ad proprietatem naturæ humanæ; sed in præsentî determinat de huiusmodi comparatione naturæ humanæ ad proprietatem naturæ divinæ: ergo vicissim hæc distinctiones coherere videntur.

2. **C**onsequentia probatur: Omnes ac singulæ prædicationes, quæ hactenus in litterario orbe de Christo Domino extant, certò certius suum ortum ducere videntur ex comparatione naturæ humanæ ad proprietatem naturæ divinæ, & ex comparatione divinæ ad proprietatem naturæ humanæ; sed Magister in superiori distinctione egit de loquutionibus prædicationibusque, quæ de Christo Domino

ex-